

Εἰπέ με τίς νὰ ἦσαι, τίς ;
 Πῶς ἀληθῶς καλεῖσαι ;
 Ὡ, ἂν δὲν ἦσαι ποιητὴς,
 Βεβαίως κτῆνος εἶσαι !

III

— Ἕμαι καὶ δὲν εἶμαι ἐν ὄν.
 Καὶ ὅταν ἀποθάνω
 Βλέπε ἐν νέφος σκοτεινὸν
 Ὅπου περᾶ ἐπάνω . . .

Ο ΠΥΡΓΙΤΗΣ.

(Ἐκ τῶν Μόρτων).

Ἐφ' ὅσον μόνη της φροντὶς ἦτο στρουθὸς πυρ-
 γίτης
 ἐν εὐθυμίᾳ καὶ χαρᾷ διέβαιν' ἡ ζωὴ της,
 κ' ἐκ τοῦ ἀνθοῦντος κήπου της τὰ περίε ἐπλημ-
 μύρει
 ἡ εὐωδία, ἡ χαρὰ, τὰ ἄσματα, οἱ λῆροι.
 Ἀλλὰ παρῆλθεν ὁ καιρὸς αὐτὸς τῆς εὐτυχίας
 καὶ ἄλλοι πόθ' ὑλάκωσαν τὰ βάθη τῆς καρδίας.
 Εἰς τὸν πυργίτην τῶρ' αὐτὴ θέλγητρα δὲν εὐρίσκει,
 καὶ τὸ πτηνὸν λησμονηθὲν μαραίνειται καὶ θνήσκει.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΚΟΡΗ.

Ἐντὸς θαλάμου πενιχροῦ, ἐνθ' ἄνεμος συρίζει
 δειλὴ παρθένος καὶ ὠχρὰ, εἰσέτι πλὴν ὥρα
 τὴν κεφαλὴν τῆς ἀσθενοῦς μητρὸς ὑποστηρίζει,
 εἰς ἣν θρηνοῦσα δάσανα ἐπιπροσθάτει νῆα.

Βορρᾶς προσπνέων μόνος
 ἀκούει τοὺς κλαυθμοὺς, βοᾷ, περᾶ ταχὺς ὡς
 (χρόνος.

Ἡμέραι, νύκτες φεύγουσαι τὰς ἔβλεπον ἐξίσου
 ἄνευ πυρὸς, ἄνευ τροφῆς, ἄνευ μειδιαμάτων.
 ὁ ἥλιος τὸ ἔξωθεν τοῦ οἴκου των ἐχρύσου,
 καὶ ἀπαθὴς ἀχάρακτος τὸν δρόμον του χαράτ-
 (των

ἐντὸς τοῦ δωματίου
 τὸ σκότος δὲν διέλυε τοῦ θλιβεροῦ τῶν βίου.

Ἦδη τὸ τρίτον ἡ αὐγὴ πλουσίως πορφυροῦσα
 τὸ δῶμα τῆς ἀνατολῆς ὑψοῦτ' ἐπὶ τὰ δάση
 ἡ δρόσος εἶνε ἄπειρος, ἔφυγ' ἡ νύξ θρηνοῦσα,
 ὡς νύξ κ' ἡ Μάρ' ἡ ἐλείπευσα αὐγὴν δὲν θα γε-
 (λάσῃ.

Ἀπὸ δὲν ἀντέλλει
 ὁ ἥλιος, εἶνε πικρὸν τὸν θάνατον νὰ στέλλῃ.

Καθὼς τὴν μελανόπτερον δροῶμεν χελιδὼνα
 μυῖαν τινα νὰ κινήσῃ τὰ πάντα λησμονοῦσα
 ταχέως δὲ νὰ φέρῃται εἰς εὐανθὴ λειμῶνα
 ὥρας μακρὰς, πολὺ μακρὰν τὸ ἔντομον ζητοῦσα,
 εἰς τ' ἄπτερα μικρά της
 ἵνα τὸ δώσῃ ὡς τροφήν, ὡς λήθην' τὰ δεινὰ της

Ω
 Ἡ Μάρθα οὕτω τὴν δριμύτην πόνους της ἐλη-
 (σμένει,
 ἡμέρας τρεῖς τὴν ἔστρεψεν ἡ μητρικὴ στοργὴ της
 τῆς Μάρθας δὲν ἠκούσθησαν ἡμέρας τρεῖς οἱ
 (στόνοι,
 ἀλλ' ἦτο στὸν γαστρὸς ἡ θλιβερὰ μορφὴ της
 καὶ ἤκουεν ἡδέως
 φωνὴν νὰ ψάλλῃ: Ἐλπίζει νὰ ψάλλῃ πλὴν μα-
 (ταίως.

Ἐν τέλει ὁμῶς τὴν νικᾷ ὁ πόνος, τὴν δαμάζει
 ἐκπνέει ἄνευ στεναγμοῦ καὶ εὐλογεῖ τὴν κόρην
 σιγὰ εἰς ψέθυρος γλυ-ὺς, δὲν Ζεφύρος ἀρπάζει
 εἰς τῶν ὁμμάτων ἔτι ζῇ τὴν ἐσθραμένην κόρην
 ἐν δάκρυ στολαγμένον,
 ὡς μένει δρόσος κάποτε εἰς χόρτον μαρμαμένον.

— Ὡ μῆτερ, μῆτερ τάλαινα, ὅταν ἐν τῷ Βο-
 (σπόρῳ
 σοὶ ἐμειδία ἡ ζωὴ, ἂν σοὶ προσέλεγέ τις
 ὅτι ποτὲ θὰ ἔμενες τῆς εὐτυχίας πόρῳ
 θὰ ἔζης βίον πλάνητα, βακένδυτος, ἐπαίτις
 καὶ ὅτ' ὑβρίζομένη
 θὰ ἐτελεύτας ἀφίλος ἐκ πείνης ἐν γῇ ξένη,

«Ψεῦδος» θὰ ἔλεγον ὁμοῦ ἡ γλῶσσα κ' ἡ καρδία.
 Γιγαντιαῖα εἶνε σφίγξ παντὸς θνητοῦ τὸ μέλλον
 φῶς ἔμεινεν ὀπίσω μας, ἐμπρὸς πυκνὴ σκοτία.
 Ἀλλοίμονον τῷ δυστυχεῖ, ὅστις ὀπίσω θέλων
 νὰ ἴδῃ τι ἀσθμαίνων
 λαμπάδα βλέπει νεκρικὴν καὶ αἶσθημα θαμ-
 (μένον.

Τὸ μέλλον σου ἐγνώρισας ; Μάρθα, εἰπὲ, ὁμίλει.
 Ἀλλ' εἶσαι ἄπνους καὶ κρατεῖς τὰ ὄμματα
 (κλεισμένα

σφραγὶς πικρὰ ἐστάλαξεν εἰς τὰ νεκρά σου χεῖλη
 βανὶς κυπέλου παλαιοῦ μὲ χεῖλος τετριμμένον.
 Φεῦ ! περιέχει πόνον

εἰς τὴν Σοφίαν, δυστυχῆ, αὐτὸ ἀφίνεις μόνον !
 Καὶ ἡ Σοφία ἐκλαυσε, τὴν νύκτα ὅλην κλαίει,
 καλύπτουσι τὰ δάκρυα τοῦ μέλλοντος πικρίας,
 καθὼς μικρὸν πλοῦσιον ἐν τῷ πελάγει πλέει
 παλαῖον κατὰ τῆς ὁρμῆς τῆς λαύρου τρικυμίας,
 πλὴν ἀνωθεν μυκάται
 ὁ κεραυνὸς καὶ ὑπ' αὐτοῦ πληττόμενον νικᾷται..

. . . Ἐσπέρα εἶνε καὶ σπιγμὴ καθ' ἣν τοὺς
 (κόπους στέφει
 γονέων τέκνοις ποθητῶν φίλων, τέκνων φίλων,
 ἡ δὲ Σοφία ἀπειλὴς κατ' οἶκον ἐπιστρέφει,